

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Πέμπτος

Συνδρομὴ ἰτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.— Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ
1 Ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους καὶ εἶνε ἰτησία.— Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὀδὸς Σταδίου, 6.

23 Ἀπριλίου 1878

ΠΑΝΟΜΟΙΟΥΤΗΡΟΝ ΤΗΣ ΥΠΟΓΡΑΦΗΣ ΤΗΣ

Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ Α. Μ. ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΟΛΓΑΣ

ΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΜΩΒΥΪΣΣΩΝ

Ὀλίγον πρὶν ἢ φθάσῃ τις ἐκ Παρισίων εἰς τὴν βουνώδη καὶ σκολιόδρομον πόλιν Ποντοᾶζ, διακρίνει δεξιὰ, πλουσίου καὶ διασήμου μοναστηρίου τὰ εἰρήπια. Τὸ μοναστήριον τοῦτο, καλούμενον τοῦ Μωβυῖσσών, τὸ ἵδρυσεν ἐν ἔτει 1246 ἡ βασίλισσα Δευκὴ ἢ ἐκ Καστιλίας, μήτηρ Λουδοβίκου τοῦ Ἀγίου, ἧτις ἠθέλησεν ἐκεῖ καὶ νὰ ταφῇ.

Ἡ Ἐπανάστασις διὰ χειρὸς στιβαρᾶς ἔρριψε χαμαὶ τὴν μονὴν καὶ ἐσκόρπισεν εἰς τοὺς ἀνέμους τῆς εὐσεβοῦς βασιλείσσης τὴν κόριν. Ἀπὸ τεσσαράκοντα δὲ ἐτῶν πολὺ μετεβλήθησαν τὰ πράγματα ἐν τῷ χώρῳ ἐκείνῳ τῆς ἡσυχίας, ὃν ἀμετάβλητον ἐθεώρουν καὶ τὸν αὐτὸν πάντοτε, πεντακόσια ἔτη.

Τὴν σιγῆλὴν τοῦ μοναστηρίου ἠρεμίαν τὴν διεδέχθησαν ὁ θόρυβος καὶ ἡ τύρβη δραστηρίας βιομηχανίας, μετεβλήθη εἰς φαιδρὸν καὶ χαριέντα κῆπον τὸ ἄλσος τὸ αὐστηρὸν μὲ τὰ μαυριώδη δένδρα, ἀπὸ δὲ τὸ παλαιὸν καὶ σεμνὸν οἰκοδόμημα διατηρεῖται μόνον τώρα μετέωρος τις σχεδὸν ἀπομένουσα τοῦ θόλου καμπῆς, ἧτις φανερώνει τὸν τόπον, ὅπου ἔκειτο ἡ ἐκκλησία, οἱ χαμηλοὶ τῆς μονῆς τοῖχοι, οὓς ὑποβαστάζουσι κομποὶ στύλοι, τὰ θεμέλια τοῦ ἡγουμενικοῦ καὶ αἱ κρύπται, ἐν αἷς ἐναπετίθεντο μετὰ θάνατον τῶν μοναζουσῶν τὰ σώματα.

Τὸ φθινόπωρον τοῦ παρελθόντος ἔτους εὗρισκόμεν εἰς Μωβυῖσσών. Ἐν ᾧ προῖαν τινὰ πα-

ρευρισκόμεν εἰς τὸ πρόγευμα τῶν ἐργατῶν, ἔτυχεν νὰ ἐρωτήσω πόσας τοῦ μηνὸς εἴχομεν τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

— Ἐχομεν 13 Ὀκτωβρίου, ἀπήντησέ τις ἐξ αὐτῶν.

— Δεκατρεῖς; ἀνεφώνησεν ἀμέσως ὁ κηπουρός· τότε λοιπὸν θὰ ἰδοῦμεν τὴν κυρὰ μὲ τὰ χρυσᾶ φλωριά.

— Τί εἶν' αὐτὴ ἡ κυρὰ μὲ τὰ χρυσᾶ φλωριά; ἠρώτησα.

— Ἄ! κύριέ μου, εἶνε τώρα πολὺ ἡλικιωμένη. Ἐρχεται ἐδῶ μὲ τὴν ἀμαξίαν της κάθε χρόνον, περιπατεῖ εἰς τὰ εἰρήπια, ἔπειτα μοῦ ζητᾷ καὶ τῆς δίδω φῶς καὶ ὑπάγει εἰς τὸ κολαστήριον, ὅπου μένει πολλὴν ὥραν. Ὅταν φεύγῃ μᾶς δίδει πάντοτε ἓνα φλωρί. Δὲν εἶνε ὅμως παράξενον νὰ μὴ φανῇ ἐφέτος· πέρυσι ἐφαίνετο πολὺ ἄρρωστη. Ἐχρειάσθη νὰ βοηθήσῃ ὁ Φραγκίσκος τὸν ὑππρέτην της διὰ νὰ τὴν ἴαγουν εἰς τὰ εἰρήπια.

Τὸ κολαστήριον εἶνε κρύπτη σωζομένη ἔτι, ἧτις ἔκειτο ἀκριβῶς ὑπὸ τὸ ἡγουμενικόν. Ἐκλείοντο δὲ ἐκεῖ αἱ μοναχὶ ὄσαι ἠθελον παραβῆ τινὰ ἐκ τῶν μοναχικῶν τύπων.

Ὀλίγην προσοχὴν εἶχον δώσει εἰς τὰ λόγια τοῦ κηπουροῦ· μετὰ τὸ τέλος ὅμως τοῦ συνήθους περιπάτου μου, εἶδον ἐν τῇ αὐτῇ πολυτελεῖ ἀμαξίαν, ἧς αἱ θυρίδες ἐκοσμοῦντο ὑπὸ οἰκοσῆμων. Ἐπορευόμεν πρὸς τὸν κῆπον καὶ διηρχόμεν πρὸ τῆς θύρας, δι' ἧς κατέρχεται τις τώρα